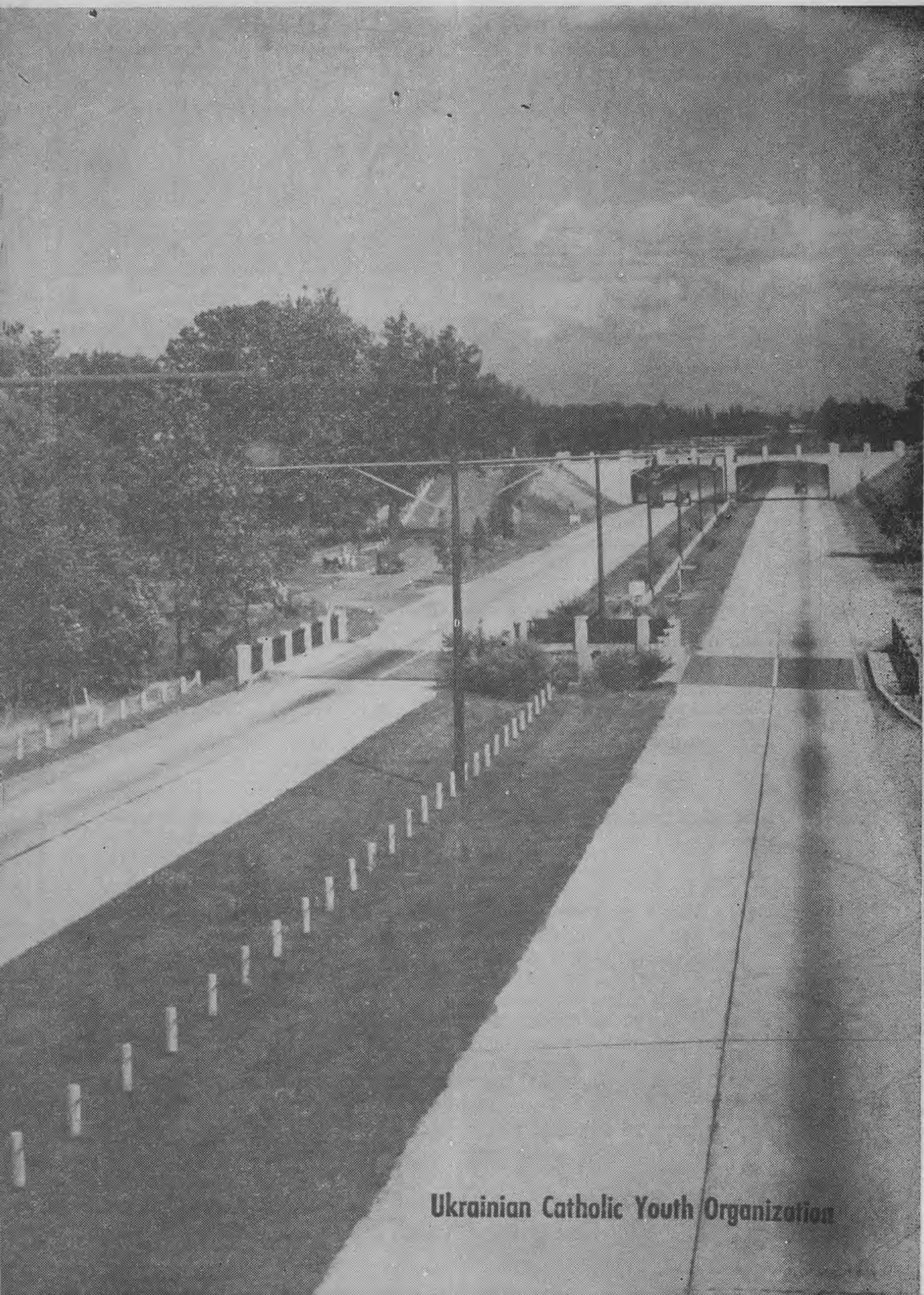
НАША БУДУЧНІСТЬ

Рік II. Червень, число 6. 1946.

Ukrainian Catholic Youth Organization

Наша Будучність — Орґан Українського Католицького Юнацтва. Виходить раз у місяць. Річна передплата — 50 центів. Адреса Редакції: Our Future, Box G. Mundare, Alberta. Адреса Управи: Ukrainian Catholic Youth, 8820-111 St. Edmonton, Alberta, Canada.

ЗМІСТ "НАШОЇ БУДУЧНОСТИ". Рік II. Ч. 6, 1946.

Місяць Любови	Стор. 1.
Наш Домініяльний Зїзд	1
Комунікат від Дом. Заряду УКЮ	2
Нашим татам	2
White Courtship — Ideal for Youth	3
На нас чекають	4
Movies	4
Ukrainian Literature	5
Хто буде Королем, а хто Королевою	6
Bird's Eye View	7
Pictures	8, 9
June Bride	10
Боротьба за ідеали	11
Brazen Facts about Ukrainians	12
Your Parish Church	13
Над чим працювати в молодости	14
Graduated or Married	**15, 16**
Verse (dedicated to all members)	cover

ДОБРИЙ ЧЛЕН УКЮ.

1) Має в дома свою часопис 'Нашу Будучність"
2) Перечитує її від початку до кінця.
3) Читає не тільки анґлійські, але й українські статті.
4) Старається, щоб кожний його приятель мав її.
5) Свою власну передплату все на час вирівнює.
6) Дописує до часописи власної орґанізації.
7) Приходить все на збори свого відділу.
8) Бере в них живу участь.
9) Читає також інші українські часописи.
10) Прочитавши часопис полишає її іншим.
11) Пише до Редакції про свої враження з читання.

Наша Будучність

Рік II. Число 6. Мондер, Алберта Червень, 1946.

Місяць Любови

Червень є місяцем Христового Серця. Це є час призначений на це, щоб розпалити в кожнім християнськім серцю любов до нього.

Червень, це такий час, що зовсім природно звертає нашу увагу на любов. Довгі ряди молодих невіст, вбраних в білу весільну одіж, ідуть до престола зі своїми нареченими, щоб там присягати собі взаїмно любов. Ученики й учениці виходять зо шкіл, кожне зо свідоцтвом в руках, щоб починати нове життя. Лагідне тепло сонця, легкий подув вітру, гарні цвіти в прерізних красках наповняють всіх нас якимсь дивним чаром. Веселий спів пташні, шум бистрих річок і все інше зливається в одну надзвичайну гармонію чару-любови. І саме з огляду на це цей час червня вибрано і посвячено Христовому Серцю, символові всякої любови. Це Серце пролило свою Кров до останньої краплини з любови до нас. Ціле життя Христа, це одна довга нитка любови, а Його наука, це тільки сама любов.

Яку велику різницю бачимо нині між цею любовою, а ненавістю, що тепер рядить світом і життям загалу. Нарід, що найбільше вщіпив в себе ненависть до других нині уважають за героя, побідника. А способи ширення цеї ненависти прерізні: кіна, малюнки, бесіди на вічах, преса. І це все робиться в такій мірі, що нам виглядає, що навіть неможливо нам схоронитися перед цим. А чейже наша ціль життя не є ненавидіти.

Очевидно, що цього не хотів і не міряв Христос. Він же говорив: "Любіть ваших ворогів, робіть добро тим, що вас ненавидять, моліться за тих, що вас переслідують".

На кожнім кроці ненависть випихає любов, хоч Христос так наглядно показав як треба любити всіх не тільки словом, але й ділом. Він вчив, що всі народи належуть до одної родини Божої під опікою одного Вітця в небі. Він зробив нас всіх членами одного духового тіла, своєї Церкви, якої головою є Він сам. Як дуже тепер світ потребує знов того солодкого

(Докінчення на стороні 6-тій)

Наш Домініяльний Зїзд

За місяць багато з нас, деякі як делеґати, а інші як гості, поїдемо до Вінніпеґу на Зїзд всіх Українців Католиків Канади. Пощо ми туди їдемо? Чи може от так собі на прогульку? Ми побачимо там гарне і велике місто. Ми там певно і гарно забавимося. Ми там будемо мати нагоду стрінути декого з наших давних знакомих, як також і набути много нових приятелів.

Але чи ми такі, що шукаємо тільки за розривками? Ні! Ми, молоді, вміємо не лиш забавлятися, але й чимсь поважним заниматися. Ми їдемо до Вінніпеґу в дуже важній справі. Бо від того Зїзду залежить будучність нашої орґанізації.

Щоб там здобути добрий успіх ми мусимо тепер багато думати і плянувати. Хто буде нас від тоді провадити? Які були слабі наші сторони, а які сильні? Як тих позбутись, а ці набути? Чого маємо доконати в слідуючім році? Як звязати нашу орґанізацію сильніше в одну цілість, як її поширити? Чи не треба нам власного домініяльного органу, тісної і щирої співпраці всіх провінцій та відділів?

Справді є багато важних річей до обговорення й поладнання на нашім Зїзді. Тому тепер думаймо, радьмося, плянуймо, щоб там тоді ми були в спромозі надати нашій молодій організації напрям, що довівби її до сповнення великого її завдання.

Тож до побачення — у Вінніпеґу — на Зїзді!

Комунікат Українського Католицького Юнацтва До Всіх Відділів У.К.Ю.

Вам вже відомо, що відбудеться Конґрес Українців Католиків Канади в місті Вінніпеґу в днях 2, 3 і 4-го липня, 1946, та що в цім Конґресі беруть участь всі українські католицькі домініяльні орґанізації. Одною з цих орґанізацій є Українське Католицьке Юнацтво.

Підчас Конґресу відбудуться окремі наради на котрих вибереться Домініяльний Заряд УКЮ.

Звертаємось до Провінціяльних і Місцевих Зарядів УКЮ, щоб робили старання вислати делеґатів на Конґрес.

Кошта делеґатів плачені відділами чи Зарядами, що висилають делеґатів.

Користаймо з нагоди спільно порадитися та уложити плян дальшої праці.

За Головний Заряд УКЮ,

П. Ю. Воробець, голова.

А. Жук, секретар.

Нашим Татам...

В Америці всю честь дістають матері. Є тисячі віршів і пісень присвячених матерям — але хто потрудиться заспівати, а ще менше написати пісню в честь тата? В День Матери повно телефонічних та листовних привітів, цукорки, квіти... Але прийде День Тата, тай мине незамітно. "А властиво коли є той День Тата?" неодин навіть запитає. Чи багато дітей здає собі справу, що так як друга неділя в маю присвячена матерям, так третя неділя в червні належить до татів.

Тільки два рази в житті ми радісно й ясно цінимо посвяту наших татів. А це в ранній молодости, коли ще тато в наших очах є великим приятелем, опікуном, нашим героєм-ідеалом життя. А другий раз аж тоді, коли вже самі станемо батьками й від власних дітей зазнаємо тої невдячности та забуття.

Правда, що для молодих мати є мила, але тато є зато неймовірно сильний; мама є лагідна, але тато є мудрий; мама є анґелом, але тато є найбільшим ґенієм в світі. І дитина в тих роках є певна того, що нема на світі нічого такого, щоб його тато не знав або не міг зробити.

Але це татове панування є коротке. Коли підростуть трохи його діти, то він тільки стає ще потрібний їм на це, щоб дати їм кілька долярів або ключі до авта. Позатим... Вони зчасом довідуються, що він не є таким ґенієм, як вони собі його уявляли. Він не потрафить так ударити галку як "Бейб Рут", ані відповісти на всі їх запити. Їх хата також не така велика як сусідська.

Дальше вони починають бажати речі, що їм недозволені. І тут тато мусить забрати нове й неприємне положення. Він стає тим, що карає за злі діла. Мати звичайно каже: "Чекай, нехайно тато верне до дому..." А коли він верне, то діти витають його крадькома з поза напів зачинених дверей. Його обовязок є сказати дитині: "Ні, ти не можеш робити це, не можеш там іти і т. п. Бідний тато. Як хотівби він величати все це, що вони роблять, а тут мусить стояти по стороні правди й закону.

Не одну ніч недоспав може тато та неодну мушкулу відчув у руках та ногах працюючи, щоб збити до купи кілька центів та дати дитині за них вищі школи, як він мав спромогу осягнути. А вони дігнявши високого становиска споглядають тепер на него може й з деякою погордою бо знають уже багато річей, яких він ніколи ненавчився... Він для них стає непоступовий, назадничий, що не розуміє теперішнього світу, його звичаїв, обичаїв. Це така відплата за то, що він своєю тяжкою працею видвигнув їх на краще становище.

Аж як діти підростуть, щоб самим стати татами й мамами — аж тоді вони починають величати й поважати своїх татів та оцінювати це, що вартували вони для своїх дітей. Та це пересвідчення часто приходить вже аж тоді, коли їх тато відійшов уже до свого Отця що в небі. Аж коли їм самим прийдеться виховувати власні діти, тоді вміють оцінити велику відвічальність, пожертвування й терпеливість своїх власних батьків.

Тому бодай ми, Українська Католицька Молодіже, вміймо оцінити заслуги наших татів, але не аж тоді як вони відійдуть від нас по свою нагороду, але тепер, особливо в день присвячений для них. Хай предобрий Отець на небесах благословить наших добрих татів. А ми, що винні їм любов і вірність через ціле життя, даймо їм бодай крихітку вдячности за час їх життя. Най знаходять вони місце в наших молитвах подяки, пізнають теплоту нашої любови, зрозуміють, що ми є свідомі їх участи в усім цім чим ми є й що робимо. І просім нашого предоброго Отця, щоб був надзвичайно щедрий для цих великих людей, що є нашими УКРАЇНСЬКИМИ КАТОЛИЦЬКИМИ ТАТАМИ.

A White Courtship — The Ideal of Youth

The Safe Way to Love and Marriage

"Look at those stars," said Peg, as she and Bob came out into the cold night air. "Did you ever see so many before? They all seem to be looking down at us."

"Yes." replied Bob, "they're out in swarms tonight. Must be having a convention up there in the Milky Way."

"Snow, too," added Peg, as she stretched out her fingers to catch the falling flakes.

"Now we'll have a white Christmas," remarked Bob. "That's every youngster's dream, isn't it, Peg?"

They had now reached Bob's car waiting for them at the curb. Peg paused momentarily.

"Every oldster's dream, too," answered Peg. "A white Christmas makes the day perfect. Fits in with all pictures of Christmas. and helps us to see singing angels in every falling snowflake."

"But, Bob," she hesitated... And her face was serious now, as she looked up at the shining stars which even the myriad snowflakes could not obscure. "Do you know what is even nicer than a white Christmas?"

"Well, you got me there, Peg," replied Bob, as he caught the serious look in his sweetheart's eyes.

"A white courtship," said Peg slowly. "That's the dream of every boy and girl, isn't it, Bob?"

"Yes, you're right, Peg," agreed Bob. "Every youth wants that, I think. It fits in with all his hopes and dreams of winning the loveliest and the best girl in the world."

"A white Christmas makes the day perfect," said Peg. "A white courtship makes the wedding day perfect too."

"Yes, it starts a couple off right," added Bob. "They need to erase no memories, and that must help to give them a running start on the road to happiness."

"Bob," said Peg slowly, "let's keep ours white."

Then she added quickly: "It isn't you, Bob, that I fear. It's myself. I'm as much a mystery to myself as to anyone, right now. New emotions, new feelings, new hopes, new dreams — all tangle in me now. But I want no single misstep. You'll help, won't you, Bob?"

"Why, Peg," said Bob, surprised, "it's I who'll be needing help — not you. You'll have to be the captain charting the course or should I say, the quarterback calling the signals."

They stood... silent... looking into each other's face.

"We'll help each other, then, won't we, Bob?"

A lump was forming in Bob's throat, He clasped Peg's hand, and pressed it tenderly.

Peg turned suddenly and gazed at the stars.

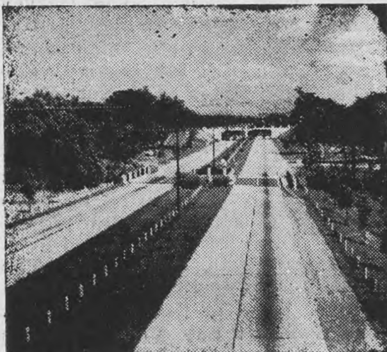
Looking into her uplifted face, radiant, eager, tremulous, Bob saw here eyes were moist — and it wasn't from snowflakes.

"I'll not let you down, Peg," he whispered softly in her ear. "We'll keep it white... together... with God."

There they stood like two statues, gazing up at the far-off stars, dreaming youth's dream of a white Christmas, and.... more important still... of a white courtship.

A white courtship. Yes, that's the wish and hope and dream of every decent boy and girl. How to realize it — that's the question. In this enterprise, as in all the enterprises of life, knowledge is both light and power. Youth does not need to go at

(Continued on page 14)

Знимка, що на окладинці, представляє нам гарну дорогу, що її збудували люди для потреб життя.

Дорога нашого життя буде така, якою ми самі її зробимо. Вона для нас подібна до гостинця. Вона може бути гарною, простою й прикрашеною, що нею аж приємно переходити. Може також бути і найгіршою, кривою. Все залежить від архитекта — все залежить від нас.

НА НАС ЧЕКАЮТЬ!

Не рідко чуємо від старших людей такі слова: "Добре, що ми вже не молоді". Старші люди бачуть добре, як тепер на світі наступають великі зміни та що людство майже не всилі запанувати над страшним безладдям, що постепенно заливає всі части світа. Вони дрожать на згадку загадачної будуччини і тому вних будиться співчуття, коли згадають, яке непевне життя будучність може нам принести. Їм жаль, що ми не будемо заживати такого спокою і гаразду, як це вони мали.

Однак вони, як виглядає, несвідомі того, що молодь саме є склонна до шукання всяких пригод, що вона бажає все пережити якісь зміни. Молодь не бажає діставати від своїх предків всьо готове — вона хоче сама формувати власну долю, будувати свою будучність. Молодь радіє тим, що вона живе саме в часі, коли світ переходить основні зміни, коли вчерашний порядок уступає новому ладові, що повний гарних надій.

Для католицької молоді сучасний заколот у світової ваги справах є неоціненою нагодою до праці. Теперішний світ, що є на дорозі до цілковитого знищення, не є той, що його збудував Ісус Христос. Це є світ, що відвернувся від Христа, це світ, що будував свою долю нехтуючи засади Христові. Нераз може згадував світ імя Христа, але серцем світ все був далекий від Нього і Його науки. Христа, Церкву і релігію він уважав за перестарілу байку. Очевидно, так бути довго не могло. Прийшов час, що в нім відвернувся від світа той, що одинокий міг Його виратувати. А тепер настали жнива —світ збирає те, що посіяв. . .

Але як тільки він зрозуміє свій упадок, упокориться і припаде до стіп свого дійсного Царя, то цей допоможе йому видістатися з неволі, що в неї сам себе зіпхнув. А саме тоді Христос буде потребувати своїх діячів і учителів, що ішлиб ширити його науку і до неї притягати людей. Може потрібно буде й мучеників, що своєю кровю давалиб примір для легкодушних і невірних. Тоді якраз буде католицька молодь мати широке поле на погонню за пригодами.

Але коли це буде? Завтра? На другий місяць? На слідуючий рік? Ні. Нині. Тепер є саме час. Тепер є догідна пора, тепер крайна пора, тепер день, щоб починати. Тож — до праці, католицька молодіже!

(д.б.)

Motion Picture Guide

Class A — Section I. Unobjectionable for general patronage.

The Bells of St. Mary. Code of the Lawless. The Daltons Ride Again. Ding Dong Williams. Hit the Hay. Johnny in the Clouds. Lawless Empire. The Lost Trail. Navajo Kid. Prairie Rustlers. They Were Expendable. Along the Navajo Trail. Adventure for Two. What Next Corporal Hargrove? Appointment in Tokyo. Life With Blondie. Frontier Feud. Lightning Raiders. Lonesome Trail. Miss Susie Slangle's. A Walk in the Sun. Riders of the Dawn. Texas Panhandle.

Class A — Section II. Unobjectionable for Adults:

Cornered. Dakota. Detour. Don't Fence Me In. The Last Chance. Man Alive. My Name is Julia Ross. People Are Funny. Prison Ship. River Boat Rhythm. She Went to the Races. Spellbound. This Love of Ours. The Voice of the Whistler. Danger Signal. Breakfast in Hollywood. Deadline at Dawn. Dick Tracy. The Falcon's Alibi. A Guy Could Change. The Harvey Girls. It Happened at the Inn. A Letter for Evie. One Way to Love. The Strange Mr. Gregory. Strangler of the Swamp. The Woman Who Came Back. Vacation From Marriage. Abilene Town.

Class B — Objectionable in Part:

Bandits of the Badlands. Confidential Agent. The Fallen Angel. Kitty. Love on the Dole. Pillow of Death. Snafu. Allotment Wives. Diary of a Chambermaid. Frontier Gal. Getting Gertie's Garter. The Man in Grey. House of Dracula. Masquerade in Mexico. Road to Utopia. Saratoga Trunk. She Wouldn't Say Yes. Whistle Stop.

UKRAINIAN LITERATURE

BY

LILIAN STEBLYK

A UCY Member of New Kiew

Now came the greatest Ukrainian poet — Taras Shewchenko (1814 - 1861). His father, though a serf, was able to read and write and his mother was also of a superior type. At twelve he became an orphan amid hard conditions. He was already attracted to painting and Engelhardt, his noble, took him to Vienna and later to St. Peterborough and apprenticed him to the painter Shirayev. When he got his freedom, he commenced his formal studies at the Academy of Art. His writings began to attract attention now. In 1840 he wrote the Kobzar and the painting emphasized the decay of old Ukraine and pictures of sufferings of his own people. His longest and greatest poem was "Haydamaki", a masterpiece of Ukrainian epic poetry. He expresses in his native tongue the sufferings of his people and their past. His was a sad life. Out of 47 years he was a serf for 24, in the army for 10, under police supervision for 3½ and free for only nine years. Yet despite these obstacles he succeeded in placing Ukrainian literature on its feet as a recognized literature. Other famous poems of his were Veliki Lyokh, Caucas, Prorok, Maria, etc. He was the greatest of Ukrainian poets; the first to write purely and thoroughly Ukrainian; completely separated the Ukrainian from Russian language and started it along an independent cause. Devotion to the cause of his people and to the highest ideals of human liberty was his special contribution to the language.

Kulish (1819-1897) worked at translating the masterpieces of the world into Ukrainian, e. g. Shakespearan plays. Byron's poems, etc.

Maria Vilinskaya (1834 - 1907) a prose writer, gave stories on Ukrainian peasant life. Her understanding of the emotions and feelings of the peasant women struck a new note in literature.

Ivan Levitsky, born in 1838, author and social novelist, wrote about the life of peasants under serfdom and pictured how ignorance and lack of education hindered the economic development of Ukraine. He noted the beginning of the growth of factories in Ukraine, their conditions, etc., which were worse than the already abolished serfdom, Polish social influence, etc.

During the Polish revolt in 1863 all the Ukrainian books were suppressed and were prevented from being published. This was a death blow to Ukrainian literature. Attempts were made to revive this, but the Poles always suppressed them.

The task of Ivan Franko (1856 - 1916) was to remake the moral fibre of his people and to rebuild a shattered structure. His poems dealt with the hardships of social problems of common man and struggles against Polish lords. In addition to his original poems he enriched Ukrainian literature with many translations. Next to Shevchenko he stands as the most important talent in Ukrainian literature.

Lesya Ukrainka (1871-1913) chose subjects which could have an indirect significance for Ukraine and the cause of its people. She worked for the younger generation a new literature adapting the general ideas of modern Europe to Ukraine. Ukrainian literature now entered into a mature stage and approached eight great literatures of the world. During the 19th century Ukrainian authors had to arouse and educate their people, for all of its educated class and national habits were lost to Russia or Poland.

Vasyl Stefanyk (1871-1936) was a perfect artist and a painter in words. He pictured the sad state of the average Galician family of peasant existence. He was working toward a deeper and more satisfactory philosophy of life. During the 20th century the Ukrainians learned to group together into political parties and other organizations. They had secured a larger reading public. When Russia and Austria Hungary collapsed, Ukraine was free. There came a rapid flowering of national culture. The work of the preceeding century bore fruit. However this was only for a very short while. Ukraine was soon shattered and divided again. The people were sad and depressed again.

During this time O. Oles (Oleksander Kandyba) kept on his work in the service of social ideals. From 1903 on he was recognized as the most outstanding poet since Shevchenko.

(Continued on page 6)

Хто Буде Королем, а Хто Королевою "Нашої Будучности"

Вже минув рік, як перший раз появилася ґазетка "Наша Будучність" орґан Українського Католицького Юнацтва. З початку маленька була, але з часом зросла й набрала сили й ще дальше розвиваєсь так, що хоче мати свойого Короля й Королеву, які будуть оголошені в місяці серпні. Навіть фотоґрафії їх будуть поміщені.

А хто буде Королем, а хто буде Королевою? Незнаємо. Знаємо тільки, що на всяку гідність треба собі заслужити. Отже всі активні члени УКЮ мають нагоду здобути собі той почесний титул, якщо до місяця серпня придбають найбільше число нових передплатників для свойого орґану "Нашої Будучности". Змагаймось усі, бо в той спосіб ми скріпимо нашу орґанізацію та піднесемо своє імя й значення.

Ця ґазетка наша. Вона нас інформує про нашу орґанізацію, її ідеали й працю по різних відділах. Отже ми мусимо свою ґазетку самі піддержувати й між другими поширювати. Активних членів УКЮ не треба аж заохочувати до того, вони самі це роблять. А ти хіба злий член? Ні! Покажи ділом, що ні, бо інакше не повірять. Стань Королем або Королевою, то ще тебе похвалять і побачуть на знимці по цілій Канаді. Це для поодиноких членів.

А Відділи УКЮ що? І відділи повинні стреміти до того, щоб наша ґазетка виглядала якнайкраще й щоб не впала з браку фондів. Кошта великі, а число передплатників замале, щоб покрити видатки. Тому кожний відділ повинен обовязково фінансово піддержати відповідною жертвою. Скорше належить дбати про себе, себто про свою орґанізацію, свою ґазетку, а відтак про другі добродійні ціли. Це нам усім треба знати й того держатись, якщо хочемо сильно стояти.

Крім того можна зробити в цей спосіб: Даний відділ УКЮ може зробити відповідне до обставин забавні сходини (чайне прийняття, кард партій, бінґо, танець і т. п.) і при дверах брати 50 центів вступного, що малоб бути передплатою для тої особи, що платить. Коли та особа вже має Нашу Будучність, то може подати імя другої особи, яка можливо бідна, немічна, хора або незнає ще про нашу ґазетку. Або обернути на прес-фонд "Нашої Будучности". Всі відділи УКЮ зробіть так чимскорше. Цікаво котрий відділ буде перший? Вінніпеґ чи Саскатун, Торонто чи Гримсбі, Албертавн чи Бруно, Сматс чи Гонор, Йорктон чи Айтуна, Ґудів чи Кадворт, Геффорд чи Ріджайна, Чоргил чи Голар, Бруксбі чи Оттава? Чи Плейн Лейк, чи Редвей, чи Мондер, чи Борщів, чи Новий Київ, чи Карвел, чи Едмонтон, чи Інисфрі, чи Еґремонт, чи Калмар, чи Равнд Гил, чи Ренфурлі, чи Лішор, чи Голден, чи Делф, чи Копернік, чи Дейзленд, чи Калґарі, чи Айрон Ривер, чи Чипмен, чи Глендон, чи Восток, чи Еншав, чи Скаро, чи Ст. Павл, чи Краків, чи Спеден, чи Мирнам, чи Елдорена, чи Дервент, чи Стар, чи Ламонт, чи Енґел Лейк, чи Торгилд, чи Вільна, чи Куквил, чи Редвотер, чи Веґревил, чи Нортерн Велей, чи Гілярд, чи Флет Лейк? Побачимо!

Берімося до праці всі. А число наших передплатників збільшиться в пятеро й зробимо прекрасне діло.

Тоді Наша Будучність буде забезпечена й стоятиме сильно наша орґанізація УКЮ, що має не тільки багато відділів, але в тих відділах гарних, молодих, працьовитих і ідейних членів.

Рушаймо разом на перегони до високоідейної спільної мети — поширення своєї газетки й скріплення орґанізації Українського Католицького Юнацтва.

МІСЯЦЬ ЛЮБОВИ

(Продовження зо сторони 1-шої)

голосу свого Пана, щоб відвернути його від стежки ненависти і пімсти. Ми не можемо звати себе християнами, якщо не звертаємо уваги на Христову науку. Любов — це одинока відзнака християн.

Тому нам всім, особливо молодим, треба якнайбільше звертатися до Христового Серця і вчитися від нього любови. В ньому знайдемо спокій, силу і найкращий провід у цій боротьбі з ненавистю, а заразом і заохоту до життя повного любови зглядом всіх.

UKRAINIAN LITERATURE

(Continued from page 5)

Since then Ukrainian literature has not lacked authors and in each generation they gain a broader outlook on life. They have come more and more into contact with great movements of world literature, worked hard and have succeeded in placing Ukrainian literature on an equality with the other literature of Europe. Their ideals will not die, but will be realized and Ukrainian literature and culture will play a prominent part in the development of the coming centuries.

THIS TIME IT'S —

A Bird's Eye View of the U C Y of ROUND HILL

The U. C. Y. at Round Hill was organized by Father S. Shewchuk on Sept. 10th, 1944. Officers then elected were: Helen Kalawsky, president; Paul Ross, vice-pres; Irene Maslanka, sect'y; Olga Zeniuk, treas.

This Club held a Bazaar on Nov. 8, 1944. Sent cigarettes to boys overseas. Went carolling in '44 and got $95.60. Donated $25.00 to the stained glass picture fund, St. Josaphat's church in Edmonton.

Held a concert and dance at the National Hall on Feb. 2, 1945. Had a short program on Mother's Day and entertained the Mothers. On Nov. 13th held a Carnival for the Girls' Institute fund; $40.00 was realized. Donated $25. to the local church; sent $25. for St. Josaphat's Institute; sent six delegates to the Congress at Chipman. Held several card parties and pie socials. Members enjoyed a fishing excursion last July. Our Club has a small library of its own.

And now for the members:

IRENE MASLANKA: Black hair, hazel eyes, a good sport and a real pal — that's Irene. Hobby: Collecting fifty-cent pieces to buy herself a piano.

PAUL KALAWSKY: Ladies! here is a dark, curly headed boy; not tall and not fat; yet he's a man for a'that and a'that. Weakness: Eating.

MARIE DELASKI: Treasurer of U.C.Y. Take one cup of laughter, one saucer of smiles, two twinkling eyes under curly blonde hair. Add wit and seriousness alternately. Sprinkle with personality. Result— Marie.

BILL HOLOWATIUK: Brown hair, gray eyes and a quiet voice. Under his sober expression lies a keen sense of humor.

MARTHA STRILCHUK: Chief characteristics — Blonde hair, blue eyes and an alto singing voice. Noted for distinguished loud laugh.

TONY ELNISKI: There's music in the tea kettle. There's music in the spout. There's music in Tony. But he can't get it out. Favorite pastime — playing cards, especially King Pedro.

EMA KUSHNERIK: Characteristics — tall, dark and brown eyed, pleasant smiles and cheerful always. Favorite song: "А я люблю Петруся..."

ANTON PASIUK — Our Vice-President: A wide awake boy. Takes everything in his stride and has the happy faculty of making friends.

WILLMIETTE STRILCHUK: A pleasant smile, a silvery laugh. Never marred by sadness and wrath. A loyal friend, staunch and kind..... Put all together and you'll have Willmiette.

EDNA DERELIUK: Our Grade XI student at Round Hill High. Quiet, full of fun; sincere and hard working.

ELI KALAWSKY: Friendly smile and likeable nature make him a favourite of every one. Favourite expression at meetings: "I'll second that motion."

EDITH SCABAR: Gray eyes, curly hair and a winsome smile. Add to these a generally likeable disposition. Result — Edith. Weaknesses: dancing and modern jazz.

ALICE DELASKI: Graduate of the Private Commercial Class of Camrose. Chief characteristics: Blonde hair, blue eyes, ready smile, cheerful and clever.

ANTON MASLANKA: President of the U. C. Y. Characteristics: Dark hair, very good nature. Possesses a splendid baritone voice; likes to sing and plays a guitar.

HELEN KALAWSKY: A clever and kind-hearted teacher. Has a friendly smile, brown hair, sparkling eyes. Liable to be kidnapped any day. So..... Likes: Dancing, travelling, dreaming. Weakness: Eating honey.

HELEN HOLOWATIUK: Hides her brightness behind a curtain of shyness. Brown hair, blue eyes and a beautiful soprano voice.

FATHER J. HEMAY: Their Moderator: Always lends a sympathetic ear. Cleverly solves the problems. Brings forth grand new ideas when the Club begins to lag. No matter what, Father will help on the spot.

Birdie.

PICTURES OF THE

Left top:—Actors of Borschiw Club, who took part in the play "Strilechka Ruka."

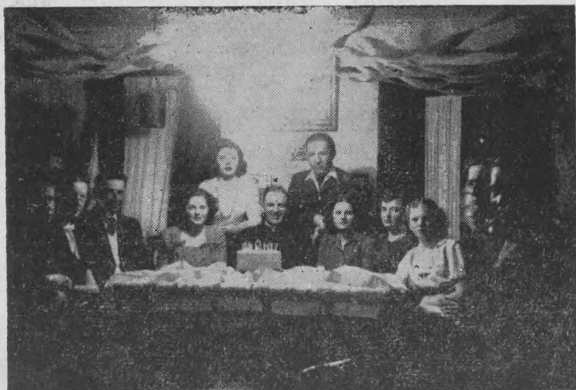
Left centre:— Miss Helen Kalawsky, former president of Round Hill Club and now an officer on the Provincial Committee.

Left bottom:—Daysland Club during birthday party for Rev. J. Hemay, their Pastor.

Middle centre:—Majority of members of Innisfree Club. Third from left (sitting) is Miss Nettie Hlus, president.

THE U.C.Y. CLUBS

Right top:—A. Paziuk and P. Kalawsky, both of Round Hill, with Fr. Hemay, discussing entertainment for next meeting.

Right centre:—Mr. and Mrs. Ed. Banack. Mrs. Banack was formerly a member of the Club at Round Hill.

Right bottom:—Edmonton Club having fun at a card party. We wonder who was the "donkey?"

Bottom centre:—Mundare Club during drama at the concert held in honor of Taras Shevchenko at local hall in March.

JUNE BRIDE

Ці слова наводять нам на гадку сотки дівчат, що цего місяця вступлять в стан супружий, віддадуть свою любов, своє серце тому, кого будуть уважати за гідного їхньої любови. І ці слова пригадують мені казку, що її я читав у одній книжочці. Це тільки казка, але вона має своє значіння, подібно як кожна казка в світі.

Один славний і могучий король дивився раз на вулицю з високого вікна і побачив молоду жербрачку. Він глянув на ню і відразу полюбив її. Збігає скоро в долину і бере дівчину за руки: "Ходи, будеш моєю жінкою, будеш зі мною царювати". Вона пішла за ним, але не дуже радо. Бо нараз все її стало веселіше на світі, як колибудь передтим. Її здавалося, що кожна ростина, кожне лице, навіть і те, що передтим скривалося перед нею, стало приємніше. Шкода було її те вст покидати. Однак пішла за ним.

Тепер вони вже перед престолом, вона стоїть біля короля. І коли вона присягнула йому вірність і любов, все для неї знову змінилося. Передтим мури палати видавалися її зимні і непривітні, а тепер все те, що є поза тими мурами, не має для неї жадного потягу. Вона чується щаслива зі своїм мужем королем.

Може ви вже чули ту казку, а може ні. Може ви навіть читали ту книжку звідки я її взяв. В кожнім разі скажу вам її значіння.

Той цар, це сам Христос; палата, це дім Сестер; а всі ми, що живемо на цім світі є нічим іншим, як простенькими собі жебраками.

Може дехто скаже: "На, маєш проповідь, подібно як о. Парох в церкві". О ні, це не проповідь. Це лиш кілька думок, для тих наших молодих, що чують у своїм серці тихий, милий заклик Царя всіх царів.

До когож Він промляє? Кого кличе? Він закликує до себе тисячі, кличе багато більше, ніж Його слухають. Немало є таких, що думають собі, що Він з них жартує. Ні. Він з нікого не жартує, бо Він не вимагає нічого надзвичайного. Щоб Йому сподобатися, треба бути тільки звичайною собі, веселою дівчиною, що любить засміятися й заспівати, що не боїться жертви. Більше нічого не треба. А Він зі своєї сторони обіцює щастя, і те щастя направду дає, бо Він ще ніколи нікого не завів у блуд. Щастя не полягає в розкошах, бо надто часто можна сказати, що розкоші нищать всяке щастя.

So if you wish to be a June Bride, why not become Christ's June Bride?

DID IT EVER STRIKE YOU?

That a dying Catholic, be he good, bad or indifferent, will never call for a Protestant minister?

That many dying Protestants, generally the best and most virtuous, have called for a Catholic priest?

That no Catholic, so long as he leads a virtuous life, falls away from his faith or denies his religion?

That ordinarily only the best among Protestants become Catholics?

That only the indifferent, not to say the worst Catholics, become Protestants?

That there is no case on record of a good, pious, virtuous priest becoming a minister?

That the Protestant ministers who have become Catholics were among the most learned and most virtuous of their calling?

(Marienbote).

What kinda woman did you marry?
She's an angel — that's what she is.
Boy, you sure are lucky. Mine's still livin'.

She certainly is polished — don't you think so?
She sure is. Everything she says casts a reflection on someone.

OVER TELEPHONE

Are you there?
Who are you, please?
Watt.
What's your name?
Watt's my name.
Yeah, what's your name?
My name is John Watt.
John what?
Yes.
I'll be around to see you this afternoon.
All right. Are you Jones?
No. I'm Knott.
Will you tell me your name, then?
Will Knott.
Why not?
My name is Knott.
Not what?

Why do women live longer than men?
I don't know; unless it's because paint is a great preservative.

Mother, may I go to swim?
Certainly not, my dear, it's far too deep.
But daddy is swimming.
Yes, dear, but he's insured.

You remind me of my mother.
No!
Yes, she told me not to be seen with you.

У БОРОТЬБІ ЗА ІДЕАЛИ

Всьо Йде до Цілі

Нема нічого у всесвіті, що не мало би певної мети. Вже сам Творець надав сотворінням питомі снаги, що при їх помочі вони прямують до своєї цілі. Ангели, люди, інші живі тварини — взагалі всі сотворіння світа видимого й невидимого наставлені так, що при Божій помочі можуть дійти до своєї мети.

Остаточна Ціль Всіх Сотворінь

Завданням сотворінь є принести Богові славу. Ангели й Святі в небі сповняють досконало своє завдання. Вони приносять Богові велику славу й в тім якраз полягає їхнє щастя. Мертва природа й звіринний світ, що служать розумній людині, все йдуть простою лінією до своєї цілі. Тільки людина, що має великі дарування, через свою слабість дуже легко може зійти з дороги, що провадить її до найвищої цілі — до Бога. Ми вже з досвіду знаємо, що чим більшу хто принесе Богові славу, чим більше хто другому поможе до щастя, то тим більше буде сам щасливий.

Багато Сходять з Дороги

Щоб люди могли дійти до цілі, могли осягнути щасти дочасне й вічне для себе, та своїм життям принести Богові велику славу, мусять уживати певних, могучих середників. А цими середниками є на першім місці Боже Обявлення і розум підлеглий Божій повазі. Властиво Церква й Держава вказують нам як жити, щоб принести Богові славу, щоб дійти до щастя дочасного й вічного. Хто не держиться законів Церкви ані держави, той сходить з дороги. Але розуміємо тут державу сформовану на підставі законів Церкви.

Ціль Молодечої Організації

Наша ціль є взнесла, висока. Для української молоді в Канаді нема нічого кращого, як організація УКЮ. Під кермою провідників греко-католицької Церкви, у вільній Канаді, де позволяють нам хвалити Бога в питомий нам спосіб, ми молоді українські хлопці й дівчата можемо досконало сповняти наше завдання зглядом Бога, Церкви й свого народу.

Прямуймо До Цілі

Отже нашим завданням є зорганізувати всю католицьку молодь Канади, тобто створити при кожній греко-католицькій парохії в Канаді кружки молоді. Нехай до цього причиниться у великій мірі цьогорічний Зїзд, що має відбутись у Вінніпегу в липні. Возьмім у нім численну участь, порадьмося, уложім пляни, щоб ми спільними силами зуміли виховати себе на практикуючих католиків, на свідомих українців, і на здорових горожан Канади. Нехай в нас буде велике серце й щира воля працювати на славу Божу й для добра свойого народу. Прямуймо до цілі певним шляхом.

"Here Comes the Bride"

The VEIL worn by the bride symbolizes her virginity and likewise a loving and respectful submission to her spouse. Some have explained this item to be a remnant of days when the bride was veiled to conceal and shield her from the charm of evil spirits.

The GARLAND often placed upon the head over the veil signifies gladness and the dignity of marriage.

The BROOCH attached to the bride's gown is an indication of her maidenly innocence. The bracelet she wears, a gift from the groom, attests to her oneness in spirit and soul with her loved one.

The RING upon her finger is symbolic of a covenant, and more specifically, of the unity and indissolubility of their marriage. No one may trespass upon the moral bounds and limits created by the marriage contract. It is a common practice among some tribes to signalize a married woman by having her wear a nose-ring affixed to the nostrils — a practice, no doubt, to which women of this country would never subscribe!

(The Cantian).

Her expression is so sour that when she puts face cream on, it curdles.

I want a girl who is good, clever and beautiful.

Say, you don't want one; you want three.

Her hair is so red, when she goes out nights, the chickens think it's sunrise and start to crow.

ПРИГАДКА

Отсим "Редакція" звертається до всіх шановних писарів чи писарок відділів з просьбою, щоб ті або їхні пресові референти присилали до неї звіти про їнхю діяльність до поміщення в слідуючих числах.

Проситься заразом всіх читачів, щоб дописували до цьої ґазетки. Писати можна або по українськи або англійськи. Радо будемо поміщувати всі ваші дописи.

Brazen Facts About Ukrainians

(By C. W.)

THEATRE AND MUSIC

Another of refined arts is threatre and music. Decent threatre is considered to every other nation a priceless treasure. It had an exceptionally moral, cultural and social significance which gave the masses directly what life. education and knowledge accumulated. The Ukrainians as any other people, have very rich sources of drama in their rituals and customs. A custom which involved costumes and actors and which has been preserved to this time is called "The Wertep." This little drama depicts the birth of Christ accompanied with carolling and in no small way a jokester. At the beginning the Ukrainian repertoire was a small stock which consisted in the works of Ivan Kotlarewsky, Kwitka, Hohol, Zaharchenko, later of Taras Shewchenko, Kucharenko, Storozenko, Kostomariw and others. Their dramas were so popular that they are at times enacted even now. such as: "Natalka Poltawka," and "Moskal Chariwnyk." A supply of new dramas and plays were written by playwriters: Omelian Ohonowsky, Cornelius Ustianowitch, Joseph Barwinsky, Basil Ilnitsky, George Fedkowitch, Isidore Worobkewitch. Historical dramas, such as: "Fedko Ostrosky." "Jaropolk Swiatoslawitch," "Paul Polubotok." "Nastia." Writers of popular dramas depicting Ukrainian peasant life, etc. were: Mark Kropiwnitsky, Michael Staritsky, Panas Mirny. Borakowsky, Gregory Chmelnitsky and others. Dramas, such as: "Utoplenia," "Christmas Night," "Odessa." The above is only part of the stock and dramas and plays in Ukrainian literature. It is ever increasing with the times that even now there are authors originating dramas and plays with all the Ukrainian richness. color, humor, and wit.

Actors who enacted Ukrainian plays, of times dating from 1874, were well talented, represented their roles realistically, full of truth, Ukrainian strength and simplicity. Among the noted ones were: Mikola Sadowsky, Omilian Bachinsky, Alexander Zaharow, Les Curbas. Mary Raminowitch, Maria Zankovetska, Ivan Biberowich, H. Zaterkevich. A coequal to Sara Bernhardt was Maria Zankovetska. She was an actress brightly talented, well educated and a lover of Ukrainian traditions as to language, customs, singing and humor. Of note is Mary Sokil, a present time actress and singer, who acted in "Kossack za Dunaiem."

Theatres on the stages of which Ukrainian plays were enacted were stationed at Charkow. Kaminetz Podilsky, Poltava, Elizabengrod, Odessa and Kremenchuk. In Galicia, the main centres are Lwow, Kolomia and Peremyshl. Many competent troupes grouped of well trained actors and led by men of gifted ability have astounded and fascinated the public with their performances. When the theatre acquired full swing it was wont to be the haunts of the young and old, rich and poor in their leisure time. Here tragedies tinged with the Ukrainian melancholy enshrouded the hearts of all with tears and sadness, comedies abounded in laughter and merriment, and historical dramas made reminiscent the days of yore and filled the souls of the onlookers to stand and fight for their own. Thus the Ukrainian public whole heartedly aided the progress of their theatre and made it what it was and is.

MUSIC

Music is the art of arranging sounds to please the ear. People arrange sounds according to their temperamental dispositions, thus giving it a sort of distinctiveness which is not equal to others. The Ukrainian song demonstrates the inner life more harmoniously and richly, is more energetic and livlier, more interesting in rhythm and at the same time more lyrical than the Russian. In general the merrier element outweighs the sorrowful. Even though the Ukrainian song belongs to the eastern group of slav popular songs, it approaches more in quality to the western European songs.

Tonal arrangements are reproduced by voice or instrument. The vocal songs were arranged under different circumstances of life, as: Chumatski. Burlatski, songs of the recruit, love songs and folk songs. Songs of dance were: Shumky, kozatsky, metelytsy, kolomeyky, etc. Instruments used by the Ukrainian peasants were: the kobza, bandura and torban. These were of string type accomplishment, not omitting the violin, cymbals, flute, etc. The source which poured into Ukraine the life-giving stream of culture was Christianity. Religion through its rituals demanded acts to laud and praise the Supreme Being, God. A great aid was music. It had a powerful trend among the Ukrainians. Starting from Kiev it expanded to all corners of the country. Of the church services, the psalms, vespers, matins, etc, were sung in one voice of chanting character, the rhythm of which coincided with the tones. The first book of notes, the "Irmologion," was edited in 1907. "Potchaiwskiy Bohohlasnyk" was printed in 1790. The Holy Mass from the 16th century was sung, by the choir, which gave beauty and colour to the service and enchanted the

(Continued on page 14)

Your Parish Church

In every Catholic church we have at all times the Bethlehem Christmas scene of 19 centuries ago. Bethlehem means "House of Bread." The parish church is the house in which the "living bread comes down from Heaven" lives permanently. There He has the daily worship of the Shepherds in the persons of the poor; there Sunday after Sunday many people, like the Magi, come from afar to bring their gifts of devotion, prayer and sacrifice; there angels are ever present in adoration, and sing their Christmas song.

There is not now and never was on earth a place (1) so holy; (2) so profitable to you, as your parish church; (3) Protestant temples bear no comparison to it.

(1) The temple of Jerusalem, built of the choicest marble. with its inner walls overlaid with the purest silver, its altars and other furnishings made of virgin gold, with its "Holy of Holies," which even the High Priest was allowed to enter but once a year, was truly "filled with glory" only when the Incarnate God deigned to visit it in person, to teach and pray therein. But even with the glory which the temple acquired by Jesus it could bear no comparison to the humblest Catholic parish church in which Jesus dwells personally and continuously in His glorified state and where He immolates Himself daily in sacrifice for the parishioners.

Have you ever contemplated this wonderful boon of our Catholic people, whether they live in city, town or hamlet? No, you have never grasped its significance, or there would be no place in all the world so dear to you as your pew in church; there would be no cause towards which you would be so willing to contribute some of your earnings as that calculated to embellish Jesus' house, or promote parish interests. You would frequently exclaim with David: "For what have I in Heaven and besides Thee, what do I desire upon earth?" (Ps. 67, 25). "I have loved, O Lord, the beauty of Thy house and the place where Thy glory dwelleth."

(2) There is little difference between your privilege and that of the blessed in Heaven; they worship the glorified human nature of Jesus, united to His sacred divinity; and in your parish church, you may adore His divine Person inseparably united to our humanity. There is no difference in the actuality of God's presence, no difference in the honor of being near Him. The only real difference is that the blessed in Heaven see Jesus, while His divine beauty is hidden from you as it was hidden from the Apostles themselves with whom He walked the earth. Three of these were favored with a momentary glance of His divine beauty on Thabor, but they could not endure it; much less could we endure to see Christ as He now is in His glorified state. Jesus' Divinity was hidden even from Mary and Joseph, who dwelt with Him in Nazareth; from Magladen who bathed His feet in sorrow for her sins. Only when we are like Him in Heaven shall we be able to see Him "as He is."

(3) How different because of this personal presence of Jesus in the flesh, is the parish church of Catholics from the temples where our non-Catholic friends pray! Their churches may be the scene of public religious devotions where men and women gather to praise and thank God and pray to Him, but God seems no nearer to them than when they are in their own homes— and this explains why their temples are so empty.

But you, when you kneel in your parish church, feel so near to Christ as were the Magi and Shepherds in Bethlehem's stable, as were the Apostles at the Last Supper, as were the Marys as when their Lord hung above them on the Cross. Although so many of our people fail to realize this, the Church itself realizes the Savior's actual presence, and because of her perpetual sacrifice offered "from the rising to the setting of the sun" has worshippers before Him every moment of the day and night. In her fold are religious associations of men and women, who have consecrated body and soul to Him for life. It is for Him that the orders of Sisterhoods exist, whose members numbering hundreds of thousands — have left all else to be brides of Jesus, "to serve Him in the temple night and day." How true are the words of Christ applied to the Catholics: "Behold I am with you; I shall not leave you orphans." If you are not with Him, it is your fault, and shame on you because of your neglect to visit Him oftener; to express your love, your sorrow, your gratitude; because of your neglect to answer His invitation to dine with Him oftener; because of your neglect to be present when He renews His offering of sacrifice to you in your parish church: "Is this the return thou makest to the Lord, O foolish and senseless people?" (Deut. 32, 6). "Behold He standeth behind our wall looking through the windows, looking through the lattices." (Cant. 2,). — waiting for your visits, your worship.

While Almighty God can be worshipped publicly in the open spaces, His sacramental presence can be enshrined only within a building. That presence makes any edifice sacred and holy, but should that edi-

(Continued on page 14)

Над Чим Працювати в Молодости

Велика небезпека грозить юнакові зі злого театру, кіна, заказаних книжок, часописей, неприличних образів, злих приятелів, недозволених забав, втіх та позкошів. І що стримає юнака, щоб не впасти в той вир зіпсуття. Ніщо інше тільки сильна воля і витревалість в добрім.

А яким застане юнака без сильної волі мужеський вік? Чи буде він добрим християнином католиком? Чи сподіватися з нього чоловіка високої, солідної науки? Чи виповнятиме він совісно приняті на себе обовязки чи то суспільні чи інші? Чи буде він совісним і ревним працівником народу? Ні. Буде він поверховним, лінивим, самолюбним, партачем, марнотратником свого і чужого добра.

Так отже для кожного юнака позістає одне рішення: молодість — найкращий час життя, вихіснувати для найвисшого добра — **вироблення доброго характеру.**

Як кожному юнакові до цего забиратися? Найперше мусить він пізнати головні правди релігії і ними точно і завжди в житті руководитися. Релігійність, це наймогутніший чинник сили в світі, а релігійні характери, це характери найсолідніші. Без релігії людина духовою калікою, а не характерною.

Другою головною точкою є совісне виповнення обовязків. Коли якесь діло є обовязком, тоді його не вільно занедбати, чи виконати поверховно, але треба собі невідклично сказати: я хочу, я мушу і при тім витревало й совісно працювати, бо це якраз виробляє волю і характер чоловіка. І так треба поступати у виконуванні кожного найважнішого і найменшого обовязку.

Вкінці треба завести в себе лад і порядок. Мусить у кожного бути час на працю, час на відпочинок і час на забаву. А це, щоб не йти за хвилевими поривами чи примхами людської природи. Також треба дбати про охарність і естетику. Це поможе кожному здобути собі становище й йому самому буде лекше і краще жити. А тому, що охарність і естетика вимагають много труду й праці над собою, то буде це немов новий удар молота, що вирізблює та викінчує характер.

Які ж користи з цего мозольного труду над виробленням власного характеру? Добрий характер заспокоїть усі бажання молодечого серця. Здійсняться блискучі мрії і високі ідеали. Характерний юнак зможе здобути собі високе й основне знання, а своєю здатністю доконати великих річей в життю. Все це принесе щастя йому і всім тим, що з ними житиме.

Тож до праці.

YOUR PARISH CHURCH

(Continued from page 13)

fice not be as beautiful interiorly as money and art can make it? Christ made His first appearance in a stable, but His followers and soldiers should certainly not confine Him to a stable. On the site of Bethlehem's stable there stands and has stood for 1,600 years, a beautiful church.

Questions

What is the meaning of the word "Bethlehem?" Explain how the parish church excels Bethlehem. Describe the temple of Jerusalem. What more glorious things have you in your parish church? Tell how Catholics can be as close to Him as the Angels even though they could not see Him "as He is." What vast difference is there between the Catholic church edifice and that of the Protestants? What attracts boys to the religious orders and girls to the Sisterhoods?

A White Courtship

(Continued from page 3)

the matter blindly, learning by the costly method of trial and error. Youth can profit by the wisdom and the experience of the race, and from the guidance of Christ and all His Church. That guidance will be a lamp to the feet of the youth, a lamp that will lighten all their way.

To provide youth with that guidance we present the counsel, the teachings, the precepts, the ideals, the practical suggestions of the Church on the all-important subjects of courtship and chastity. While the treatment is of special interest to those who are keeping company, it will not be without interest and profit, we believe, to all who wish to keep their innocence unsullied.

(To be continued)

BRAZEN FACTS ABOUT UKRAINIANS

(Continued from page 12)

church attenders with piety devotion and joyfullness. The choir required liturgical compositions. These were amassed by composers as: Bortnansky, Berezowsky, Vedel, Werbitsky, Lawrinsky, Worobkevitch, Motiuk, Lesenko and the late Koshetz. They composed not only liturgical music arrangements, but also diverse compositions which come in operas, as: Bortnansky's "Creonte," "Alcide," "Le Faucon," etc. and a symphony. Berezowsky's opera "De Mafonte," Lesenko's operas "Christmas Night," Taras Bulba," "Nocturne" and "Safo."

Graduated or Married?

It was a beautiful Saturday morning in May. The sun was high above the horizon. Its rays bathed the grass and the flowers which were coated with dew. The cool breeze blew and suggested faintly the fragrance of spring. The happy birds in the orchards sang with their fresh morning voices as Sonia lay listening, in her pink bed by the window. She was under the subtle influence of spring fever, her thoughts wandered off to a dreamy garden, where her tender heart would find rest, where all heartaches would be healed. Sonia sighed half-consciously. she was so restless, discontented. Was she ill? — No. Her young heart yearned for something, which to her opinion was white gold, paradise.

Romance started spinning in her head prematurely. The miracle of love had come to her so swiftly, out of nowhere. She was to a May dance Friday night. Being a student Sonia had no partner and agreed to go out with Joe that evening. He was a poor Protestant lad — a full-fledged janitor with a bit of whiskers and knew how to dance well. This appealed to Sonia. She fell in love with him. That very evening they pledged their love and sealed it with a promise. She was to quit school at once in spite of her graduation which was to follow in June. Her parents, brother and two older sisters were not in power to convince her — because she was almost eighteen and knew life enough. Sonia had this in mind as she was looking through the open window. This thought startled her. Sonia felt exhausted — she sat down in a big chair and sobbed as if her heart would break. She was in a kind of mental agony. At that time the inmost, secret core of her young soul was touched. And she whispered: "O Lord, do not let me suffer so much in this beautiful world..... And she sobbed again. Accidently Sonia's mother quietly opened the door to see whether her daughter was still sleeping.

"My child!" cried Mrs. Parks in confusion, as she ran directly to Sonia. "Are you ill?" "No, mom," replied Sonia with a little sigh. "I was dreaming," she added, "of something that I had to tell you today." "Don't cry, dearie. Just say what you have in mind. You know well that I never refused to comply with your demands." The elderly lady spoke simply and truthfully. "Do you realize, baby," went on the good mother, "how hard your parents, two sisters and your brother have to work for your support? Besides books we have to pay the high school fees, the hotel you stay in, and it's understood that you must have a certain sum for spending. Living in the city is so much different than living on the farm. Don't you think so?" Sonia nodded wordlessly. "But we must not waste time," said Mrs. Parks in a motherly manner. "I know you are hungry. Dress up, dear, and go for breakfast." "Yes, mom, I will. But first I must reveal to you my secret." And she paused. "Gee," went on Sonia, "but I am afraid that you will disagree with me." "No, no, my child. Just say. Do not let trifles bother you. You look so restless, discontented this week-end. You must relax, my dear. And after you take a good rest, prepare yourself for the bid day. Don't you know that it's only six weeks to your Graduation Day?..."

Sonia looked coolly at her mother and announced resolutely her protest: "Mom, forget about the Graduation Day! I have decided to quit school at once... and become a June bride, and Joe, the janitor, will be my husband." Mrs. Parks could not resist any longer. Tears went down her pale cheeks, as she was wordlessly reflecting on what Sonia said: "Getting married...." There was a long lull in the conversation. Mother and daughter were both crying.

Mrs. Parks sat close to Sonia, took her by the hand and confessed contritely: "I 'am responsible for your downfall. Because I gave you permission to leave the convent and board at the hotel. You were much better when you were with the Sisters. Now I know what a hotel is. Going out nights with bad company has changed your ideas, has ruined your soul. You went to dances instead of going to May devotions. You did not study, wasted time and went around peddling romance. I never meant to spoil you. dear." Sonia disliked this silly talking. So Mrs. Parks changed her tactics.

"My child, I am glad," said Mrs. Parks none to cheerfully, "that you are so sincere with me. I know how you feel. Exactly thirty years ago, I was in a similar storm as you are today. And I got out of it. Remember, dear, that you are in a far better position. I was an orphan — there was nobody, but my aunt and the old parish priest who gave me hints. You have good parents, two older sisters and a brother, who do their best only to make you happy. Honey, you are the pride of our family and of this parish; you have high education; your lovely voice and features are so attractive. First you must grow up and then marry. My wish is to see you independent at least for some time. Don't you want to live a little for yourself?...". And she paused, as if waiting for a response. Sonia emerged from her abstraction to flare up again. "Mom," cried the irreverent daughter, "I am past seventeen, I know what I am doing...." There was nothing else to

say. So Mrs. Parks left the room, leaving everything to God.

Rose and Helen soon realized that something was wrong with Sonia, because Mrs. Parks was crying as she came to the kitchen. "Mom," asked Rose sympathetically, "is Sonia ill?" "No, she is not. It's something worse," replied Mrs. Parks. "Sonia's ideas have changed completely," added the good mother. "She has decided to quit school and to get married. And just imagine how silly she is — Joe the janitor, will be her husband. . . . ." Rose and Helen, much confused, instinctively both bursting into tears pronounced: "It's too bad. She is such a beautiful girl. We hoped to see her graduate in June and the silly thing is going wild. . . ." "Don't cry, mom," said Rose, "I'll do my best to convince her to complete high school. It's only six weeks to her graduation. We all have been waiting for the big day. And here. . . . Won't dad protest?"

Rose tried her best to convince Sonia. So did Helen, her brother John and the good parents. But in vain. Sonia was so stubborn, so blind that she did not accept a word. There was no hope for betterment in this case.

The Parks family mourned Sonia, as if she had passed away. They all loved her so much. But Sonia did not realize it. She spent that Saturday afternoon in most strict silence. That evening common prayers were ordered by Mrs. Parks for their loving daughter and sister who was in positive peril.

Sunday morning all members of the Par ks family were up early, except Sonia. It was Mother's Day. Mrs. Parks looked very sad. Her prayers were long and fervent as she prayed to Blessed Virgin for a special grace. Everybody from the Parks family, except Sonia, was to confession and Communion that day. Father Daniel, an elderly priest, delivered a nice sermon about the Blessed Virgin and gave respect to all the good mothers of that parish who did so much for their children. "But the children," stressed Father Daniel, "often do not realize what a good mother is." And he concluded: "May God bless all good mothers. . ."

The big church was over-crowded. Many of the faithful were in the porch during Mass. The Sodalists were in virgin apparel, each held a bouquet or a wreath with which they decorated the statue of the Blessed Virgin. And where was Sonia? . . . . She refused to go to church that big day. After a long sleep she sat by the radio in her room and listened to a Protestant religious program.

Dinner was served at the Parks house in grave silence that sad Mother's Day. As they sat at the table somebody knocked at the front door. Rose opened and, to her surprise, Father Doniel entered the house. "Oh Father," cried Mrs. Parks excitedly, "how glad I am that you came. Please have dinner with us." "Thanks for your hospitality," answered the priest. "I just came to see, whether Sonia is well, because. . . ." "Yes," interrupted Mrs. Parks, "she is well but she has changed so much. She wants to quit school and get married. . . . ." And she paused. Father Daniel was very much surprised to hear such news, but did not say a word. After dinner the priest looked lovingly at Sonia and said: "My child, did you reflect on what you are doing? Remember that no one in this parish had such opportunities as your parents gave you. You are but in the springtime of life. God endowed you with talents. And here— you ignore everything. Do you think it's right to disobey your parents, to waste your youthful days and make yourself unhappy for life? . . . Think it over. — I beg you in the name of your good parents: go to school and at least finish this term. You will never regret it. Will you try? . . . ." All were silent. Sonia too. Her feelings protested, but she controlled herself and proclaimed with self-denial: "Yes. Father, I will try. . . ." And she did try her best.

Six weeks later Sonia passed her exams with honors and was graduated at St. Mary's High. The Parks family, the Sisters and Father Daniel were proud of her. Sonia received a medal from Sister Benedict for diligence in studies. Gifts and compliments, congratulations and wishes Sonia received with a grateful heart. She thanked God that memorable evening for sending Father Daniel, who showed her the right path. After a long vacation Sonia signed a contract with the Ellis Company to work as an office clerk.

Weeks, months and years passed along smoothly. Sonia was the happiest girl that worked in that city. After three years of absence she came home for holidays. A welcome party was put up at the Parks' house to which Mrs. Parks invited many of Sonia's friends. Father Daniel too was present. Everybody was anxious to know whether Sonia liked her job in the big city. "Are you really satisfied with your career?" inquired Father Daniel. "Yes, Father," replied Sonia quietly with a smiling face. "I shall always be grateful to you and to my parents for convincing me that day," added Sonia respectfully. "Since my graduation I feel so free, so independent. I go to church regularly; I have my own money; I go to the theatre and to dances; I am so happy—everybody likes me. . . ." "And Jesus loves you, Sonia," concluded the elderly priest. "Be faithf ul in your duties and be of good cheer. May God bless you and your parents. . . . ." These were Father Daniel's last words before he departed.

TO ALL OUR MEMBERS WE DEDICATE THIS POEM

Do You Belong?

Are you an active member,
The kind who would be missed —
Or are you just contented
That your name is on the list?

Do you attend the meetings,
And mingle with the crowd —
Or do you stay at home
And crab both long and loud?

Or do you take an active part
To help your club along —
Or are you just satisfied to be
the kind that just belong?

Do you ever go to visit
A member who is sick —
Or leave the work for just a few
And talk about the clique?

There's quite a program scheduled,
That means success if done, —
And it can be accomplished
With the help of everyone.

So attend the meetings regularly
And help with hand and heart —
Don't be just a member,
But take an active part.

Think this over, brother,
Are we right or wrong —
Are you an active member,
Or do you just belong?

After receiving many requests to prolong the duration of the New Subscription Contest we decided to do so. This means that you still have two months time for winning the great prizes.

Did you do anything so far? If you did, keep your work up, and make sure that you win. And even if you did't do anything for the benefit of "Our Future", do not lose hopes. Remember that it is never too late to start and successfully complete a good job. So even if you haven't started yet, START NOW! You still have a good chance for winning!

Every UCY Club in the whole of Canada should support it's own candidate for King or Queen of "Our Future" for 1946.

YOUR CLUB CAN EASILY WIN THIS GREAT HONOR, IF IT ONLY REALLY WANTS TO. YOU WILL WIN THIS CONTEST, IF YOU ONLY TRY. THERE'S PLENTY OF TIME YET. IT'S STILL FAR TO JULY 31ST, SO GET TO YOUR JOB!

Dig in! Dig in! you still can WIN!

IT'S ONLY THIRTY DAYS!! — — A REAL OPPORTUNITY!!
THE UKRAINIAN CATHOLIC CONVENTION
at Winnipeg on
JULY 2nd, 3rd and 4th, 1946
YOU'R EXPECTED THERE! ELECT A DELIGATE
TO REPRESENT YOUR CLUB!
DO NOT MISS THIS GRAND OPPORTUNITY
OF SECURING THE FUTURE WELFARE
OF YOUR YOUTH ORGANIZATION!